

ת"ד (אשדוד) 2208-03-24 - : מדינת ישראל נ' : רחל אזנו אלמו

ת"ד (אשדוד) 2208-03-24 - : מדינת ישראל נ' : רחל אזנו אלמושלום אשדוד

ת"ד (אשדוד) 2208-03-24

: מדינת ישראל

נגד

: רחל אזנו אלמו

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה באשדוד

[08.10.2025]

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא הגר אזולאי אדרי

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה בגרימת תאונת דרכים בניגוד לעבירות: נהיגה בקלות ראש לפי סעיפים 2(62) ו-2(38) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"), אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה לפי תקנה 67א לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "התקנות"), התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב) (2) לתקנות וחבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודה.

2. כתוצאה מהתאונה, נחבל הולך רגל חבלות של ממש בדמות שברים באגן, ביד ובצוואר.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה עתרה למתחם ענישה של פסילה בפועל בת 3 חודשים ועד לפסילה בת שנים ורכיב שמתחיל ממאסר על תנאי ועד למאסר בפועל, כאשר לטענתה יש למקם את הנאשמת ברף הבינוני-תחתון של המתחם, לאור העובדה כי במקרה דנן נפגע הולך רגל חבלות של ממש ברף הבינוני, ובהתחשב בוותק הנהיגה של הנאשמת ועברה התעבורתי המקל, והפלילי הנקי.

4. ב"כ הנאשמת עתרה למתחם ענישה הנע בין 3 חודשים לבין שנת פסילה יחד עם ענישה נלווית. לטענתה, יש למקם את הנאשמת בתחתית המתחם. נוסף לוותק הנהיגה הרב של הנאשמת, מדובר באם ל-5 ילדים, אשר בחרה לקחת אחריות ולהודות בהזדמנות הראשונה.

5. שני הצדדים הפנו לפסיקה בנושא מתחם הענישה.

דיון

6. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.

7. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).
8. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).
9. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 מדינת ישראל נ' יעקובסון (29.7.20) (להלן: "עניין יעקובסון"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש ההולם את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".
10. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).
11. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.
- קביעת מתחם העונש ההולם:
12. כאמור בסעיף 40ג לחוק, במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו.
13. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשעה הנאשמת הוא הגנה על שלמות גופו, נפשו, וביטחונו של ציבור משתמשי הדרך. מידת הפגיעה בערך המוגן הינה ברף הבינוני עקב הפציעות אשר נגמרו להולך הרגל המעורב בתאונה.
14. במקרה דנן, הנאשמת פגעה בהולך רגל אשר חצה את מעבר החצייה, מקום מבטחו ומבצרו של הולך הרגל. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט הנדל בע"פ 7291/05 (מחוזי באר שבע) ביטון מרדכי נ' מדינת ישראל: "כלל גדול הוא שמעבר החצייה הינו מבטחו של הולך הרגל. מקום זה הינו שטחו ועומד ברשותו. הטעם בדבר כולל פן חיובי ופן שלילי. הפן החיובי נועד לעודד הולכי רגל לחצות את הכביש במעבר חצייה. הפן השלילי הינו איתות להולכי רגל שאל יחצו את הכביש במקום אחר. אין הדבר אומר שישנה אחריות אבסולוטית לנהג הפוגע בהולך רגל במעבר חצייה. בדינמיקה של הכביש האפשרויות רבות ומגוונות ביותר. יחד עם זאת, חלה על הנהג אחריות מוגברת כלפי הולך רגל במעבר חצייה. אחריות זו באה לידי ביטוי בדרישה מהנהג לבחון את צעדיו היטב טרם הגיעו למעבר חצייה. כך קובע השכל הישר, כך קובע הדין וכך קובעת הפסיקה. התנגשות שבין רכב לבין ייצור אנוש לאו תחרות פיזית. תוצאתה רק מדגימה עד כמה רכב מסוגל להוות כלי קטלני".
15. מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלו הינה רחבה. בנוסף, המחוקק קבע בסעיף 38(3) לפקודה פסילת מינימום בת 3 חודשים למי שגרם בנהיגתו חבלה של ממש באחר.

- הפסיקה מגלה מדיניות ענישה רחבה אשר נעה בין עונשים כדוגמת של"צ, דרך מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל, פסילה בפועל הנעה בין 3 חודשי פסילה מינימלית, הקבועה בחוק ועד לפסילה ארוכה המגיעה לעיתים עד מספר שנים. רף הרשלנות, חומרת החבלות והשפעתן על הנפגעים יקבעו את רכיבי הענישה הראויים. מידת הרשלנות
16. לאור נסיבות ביצוע העבירה, כפי שתוארו בכתב האישום, מצאתי כי מידת רשלנות הנאשמת היא ברף הבינוני. זאת לאור הפרת חובת הזהירות המוגברת החלה על כל נהג המתקרב אל מעבר חצייה.
17. הנאשמת באופן נהיגה יצרה סיכון בלתי סביר אשר התבטא בכך שהתקרבה למעבר חצייה בנסיעה רצופה, לא האטה את רכבה ולא עצרה לפני מעבר החצייה על אף שחובתה לעשות כן. חומרת הפגיעה
18. בהתאם לעובדות כתב האישום, כתוצאה מהתאונה נחבל הולך הרגל חבלות של ממש בדמות שברים מרוסקים. בהתבסס על עובדות כתב האישום, מצאתי כי מידת הנזק שנגרם היא ברף הבינוני-נמוך. מתחם הענישה
19. לעניין מדיניות הענישה הנהוגה, מפנה לפסיקה הנהוגה במקרים דומים:
- בעפ"ת 30822-01-13 אבידן יעקב נ' מדינת ישראל, שם במקרה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש לחמישה אנשים, מתוכם שניים במצב קשה. אישר ביהמ"ש המחוזי ענישה של 8 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי וקנס.
- בת"ד (ת"א) 9528-03-16 מדינת ישראל נ' אטיאס, שם במקרה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש, ברף הגבוה, התחשב ביהמ"ש בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה והשית קנס בסך 1,000 ₪, פסילה בפועל בת 3 חודשים ופסילה על תנאי.
- בת"ד (מרכז) 104-22-20 מדינת ישראל נ' אורי חפר, שם במקרה דומה, נקבע מתחם ענישה הנע בין מאסר על תנאי לבין עונש מאסר בפועל בין מספר שבועות, פסילה הנעה בין 5-15 חודשים ורכיבי ענישה נוספת. על הנאשם הושתו העונשים הבאים: מאסר על תנאי, 7 חודשי פסילה בפועל, פסילה על תנאי, קנס ופיצוי לנפגעת.
- בעפ"ת (ת"א) 32049-08-20 אסתר בר סימן טוב נ' מדינת ישראל, שם במקרה דומה של פגיעה בהולכת רגל, הישובה על כסא גלגלים, אשר חצתה את הכביש בסמוך למעבר חציה ונחבלה חבלות של ממש, הכוללות טיפול ניתוחי בית המשפט קמא
- השית בגזר דינו 11 חודשי פסילה בפועל, פסילה מותנית וקנס ובית המשפט המחוזי הפחית את הפסילה לתקופה בת 3 חודשים.

20. לאור האמור לעיל, אני קובעת כי מתחם הענישה בעבירות בהן הורשעה הנאשמת בהתאם לרף הרשלנות וחומרת הפגיעה הינו מאסר על תנאי, פסילה בפועל הנעה בין 3 חודשי פסילה ל-12 חודשי פסילה, פסילה על תנאי וקנס.

המאשימה ביקשה למקם את הנאשמת ברף הבינוני תחתון של המתחם ואילו ב"כ הנאשמת ביקשה למקם ברף התחתון.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

21. הנאשמת אווזת ברישיון נהיגה משנת 1997 ולחובתה 2 הרשעות קודמות, דבר המעיד עליה כמי שהתאונה אינה מאפיינת את אופן נהיגתה. עברה הפלילי נקי. הנאשמת התנצלה והביעה חרטה כנה על מעשיה.

22. זקפתי לזכותה של הנאשמת את העובדה כי בחרה להודות ולקחת אחריות, בהזדמנות הראשונה, את עברה התעבורתי המקל והשלכת הענישה על חייה. נראה כי עצם ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשמת גורם מרתיע.

23. מכל האמור, מצאתי מקום להציבה ברף האמצעי-תחתון של הענישה. הכרעה

מכל האמור, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. מאסר על תנאי בן חודש וזאת למשך שנה והתנאי הוא שלא תעבור עבירה של גרימת תאונת דרכים שתוצאותיה חבלות של ממש ו/או עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

2. פסילה בפעל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה בת 5 חודשים, בניכוי תקופת הפסילה שכבר ריצתה כולל פסילה מנהלית באם ריצתה. הפסילה תחל עד ולא יאוחר מיום 1/9/26 ועל הנאשמת להפקיד רישיון נהיגה במזכירות ביהמ"ש לא יאוחר מהשעה 12:00. לא יופקד הרישיון, הפסילה תחל אך לא תימנה.

3. פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

4. קנס בסך 1,000 ₪. הקנס ישולם בתוך 90 ימים.

ב"כ הנאשמת תחתים את הנאשמת על תצהיר לפיו מודעת היא לרכיבי גזה"ד ובייחוד לרכיב המאסר על תנאי העומד לחובתה. לא תחתום, תאסר הנאשמת למשך יומיים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ז תשרי תשפ"ו, 08 אוקטובר 2025, במעמד הנוכחים